

NHỮNG CON CHỮ (CHẴNG) DỊU DÀNG ! (6)

(Đôi Thoại & Phê Bình Văn Chương)
Nhân “ĐỌC TRÂN SA CỦA TTBG”
(Người viết: VŨ LIÊN HOA).

* / KẾT LUẬN CỦA TTBG.

Tháng Hai 2004, trời San Jose bão giông bời bã. Trên đường phố, các chiếc lá vàng tan tác bay về phương trời vô định. Những đêm khuya nằm nghe tiếng gió, trong tôi chỉ thấy ngập tràn nỗi quạnh hiu khôn xiết. Nhìn lại đời mình, một cuộc đời phong ba chẳng kém gì cơn thịnh nộ của đất trời tháng Hai hiện tại, sao lại tự thấy xót xa cho “*sự cô đơn rất đặc thù nơi đáng đáp*” tôi mà Nguyễn từng chiêm nghiệm thuở ngày xưa.

Những quẫn bách càng thêm dồn dập, y hệt sự quẫn bách của tháng 4/1976. Thật lòng, tôi sợ hãi khi nhớ lại quãng đời vô cùng cay đắng ấy, *Tình yêu bay đi, chế độ bóp thắt, hy vọng tiêu tan, tương lai mờ mịt...* tất cả đã nhận chìm con người tôi trong cái hố cùng tuyệt vọng. Khi ấy, trong tay tôi chẳng còn gì ngoài hai tập nhật ký TRÂN SA thảm hại...

Nhưng rồi, thời gian là liều thuốc vô cùng hiệu nghiệm, như muôn thuở, như những lời Mây (TTBG) từng thốt ra với Nguyễn:

-Cũng có một ngày nỗi đau giảm xuống và tan biến hẳn. Mây hy vọng ngày ấy không xa. Mây nguyện cầu Thượng Đế sao cho chúng mình chóng quên nhau. Có vậy mới làm tan bao đau khổ.” (TS 354)

Tâm tư tôi dần dần “hồi phục” trên đủ mọi khía cạnh đời sống và tình cảm.

Tuy nhiên, có những đêm khuya trong cuộc sống đó đây phiêu bạt, ngẫm nghĩ lại câu chuyện Trân Sa, tôi đã thật ngậm ngùi cho cả ba người trong cuộc. Mỗi lần như thế, kỷ niệm ngày cuối cùng “còn là của nhau” cứ văng vẳng hoài giữa trí nhớ tôi:

Nắng chiều tắt dần ngoài song cửa. Úp mặt vào tóc tôi, Nguyễn nói, giọng bời hồi đau khổ:

-Nguyễn thương Mẫn nhiều lắm. Đôi lần hiếm hoi bắt gặp niềm vui chân thật nơi Mẫn, ví dụ lúc nấu cơm cho Nguyễn ăn như sáng hôm nay, Nguyễn thấy lạ và thương Mẫn quá. Nguyễn muốn giữ lại thật lâu trên môi trên mắt Mẫn những nỗi hân hoan bất thường ấy, nhưng cũng không biết cách nào để giữ. Dì Tí có vui

như vậy, Nguyễn cũng không lạ. Còn Mẫn? Con người Mẫn đầy đầy suy nghĩ, Nguyễn không tưởng được có lúc nào Mẫn thật sự vui.

Hỏi lâu, chàng tiếp:

-Một lần nghe Mẫn kể, ở Dalat trời lạnh, Mẫn nằm nghiêng, thân hình trĩu nặng lên cái xương giữa ngực làm Mẫn đau quá đến độ trong mơ Mẫn khóc và tỉnh dậy thấy có nước mắt thấm trên mặt gối.

Nghe chuyện, Nguyễn xúc động dữ dội.

Ngoài cuộc đời, khi mình buồn bã, vẫn có thể kiếm người tri kỷ để chia sẻ. Còn trong mơ, làm sao tìm được? Mà với Mẫn, sao Nguyễn không rời được ý nghĩ rằng trên đời chẳng có ai để Mẫn muốn cùng chia sẻ mọi nỗi niềm sâu thẳm. Và sao Nguyễn mãi tin rằng đã nhiều đêm Mẫn khóc trong mơ.” (TS 331).

Nhớ lại Trần Sa là nhớ đến hai chữ Định Mệnh. Một thứ thiên la, địa võng mà con người chỉ có nước cúi đầu quy phục mỗi khi bị bàn tay dữ dội của nó phủ chụp lên đầu.

“Dám yêu Mẫn cũng là một đối đầu Định Mệnh” (TS 91).

Năm xưa, Nguyễn từng nhiều phen gọi tôi là “người đàn bà Định Mệnh”, một thứ *femme fatale* “đem được” cho chàng “*những ân tượng tuyệt diệu.*” Mà thật thì chính chàng cũng đã mang lại cho tôi quá nhiều những điều quý giá: Từ “*một tình yêu nồng thắm*” đến “*những tôn vinh, ngưỡng mộ*”; Từ “*sự ước mơ, dâng hiến*” đến “*niềm chia sẻ, cảm thông*”; Từ “*những hy sinh, đền đáp*” đến “*những khổ đau, tiếc nuối*”; Từ “*nỗi điên cuồng, tuyệt vọng*” đến “*những giọt nước mắt u buồn cùng khóc với nhau.*”

Trọn vẹn quá, đầy đủ quá mọi nỗi niềm chỉ gom trọn trong 6 tháng đi vào đời nhau mà một con người nghèo nàn hạnh phúc như tôi **không thể nào** hoài mong hơn thế! Tôi đã được nhiều hơn đã mất. Và cái “*ĐƯỢC*” này đã giúp tôi đứng dậy sau rất nhiều phen tưởng như lặn xuống đến tận cùng hố thẳm cuộc đời.

Đó là những ân tình, kiếp này không thể nào còn cơ hội để trả. Là một thứ hành trang vô giá, tôi đã đem theo bên mình trong suốt 27 năm với nhiều biến cố tang thương. Sự đáp đền hiện tại nếu có chẳng thì chỉ là tập TRẦN SA được tôi trang trọng cho chào đời ba năm trước. Thêm nữa, một lời cảm ơn phát tự đáy tâm tư:

“Vì có những lúc anh yêu em

Em cảm ơn anh!

Và em ước mong rằng ở nơi khác

Anh sẽ được sung sướng hơn...”

[]

(Trần Thị Bông Giấy

Bài viết xong tại San Jose, California, một ngày gió mưa bời bả, tâm hồn vô cùng tuyệt vọng trước quyết định ra đi của em gái Kiều Mỹ).

Dec. 18/2004) []

